

Wydanie tymczasowe

WYROK TRYBUNAŹU (pierwsza izba)

z dnia 15 marca 2018 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony – Podatki bezpośrednie – Przeniesienie miejsca zamieszkania z państwa członkowskiego do Szwajcarii – Opodatkowanie niezrealizowanych zysków związanych ze znacznymi udziałami w kapitale spółek z siedzibą w państwie członkowskim pochodzenia w ramach tego rodzaju przeniesienia – Zakres zastosowania umowy

W sprawie C-355/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (radę stanu, Francja) postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 czerwca 2016 r., w postępowaniu:

Christian Picart

przeciwko

Ministre des Finances et des Comptes publics,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C.G. Fernlund (sprawozdawca), J.C. Bonichot, A. Arabadjiev i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: V. Giacobbo-Peyronnel, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 lutego 2017 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Ch. Picarta przez P.J. Douviera i A. d'Aubigny, avocats,
- w imieniu rządu francuskiego przez D. Colasa i E. de Moustier, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzega i R. Kanitza, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez N. Gossement i M. Šimerdovę, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r. (Dz.U. 2002, L 114, s. 6, zwanej dalej „w sprawie swobodnego przepływu osób” lub „umowa”).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Christianem Picartem a ministre des Finances et des Comptes publics (ministrem finansów i rachunków publicznych) w przedmiocie decyzji, na mocy której francuskie organy podatkowe z jednej strony ponownie wyceniły kwoty niezrealizowanych zysków kapitałowych związanych ze znacznymi udziałami w kapitale spółek z siedzibą we Francji, które posiadał Ch. Picart, i które zgłosił podczas przeniesienia swego miejsca zamieszkania z państwa pochodzenia do Szwajcarii, i z drugiej strony zobowiązał C. Picarta do zapłaty dodatkowych kwot podatku dochodowego, składek na zabezpieczenie społeczne oraz kary.

Ramy prawne

Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób

3 Wspólnota Europejska i jej państwa członkowskie, z jednej strony, oraz Konfederacja Szwajcarska, z drugiej strony, podpisały w dniu 21 czerwca 1999 r. siedem umów, w tym umowę w sprawie swobodnego przepływu osób. Decyzję Rady i Komisji 2002/309/WE, Euratom z dnia 4 kwietnia 2002 r. (Dz.U. 2002, L 114, s. 1 – wyd. spec. w j. z. polskim, rozdz. 11, t. 41, s. 89) umowy te zostały zatwierdzone w imieniu Wspólnoty Europejskiej i w dniu 1 czerwca 2002 r. weszły w życie.

4 Artykuł 16 umowy w sprawie swobodnego przepływu osób stanowi:

„W zakresie, w jakim stosowanie niniejszej umowy opiera się na pojęciach wywodzących się z prawa wspólnotowego, zostało uwzględnione dotyczące tych zagadnień orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich sprzed daty podpisania niniejszej umowy. Orzecznictwo po tej dacie zostanie podane do wiadomości Szwajcarii. W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania umowy wspólny komitet, na wniosek każdej umawiającej się strony, ustali wprawdzie takiego orzecznictwa”.

5 Rozdział III załącznika I do tej umowy jest poświęcony osobom pracującym na własny rachunek. Artykuł 12 tego załącznika, zatytułowany „Zasady dotyczące pobytu” ma następujące brzmienie:

„1. Obywatel umawiającej się strony, zamierzający osiedlić się na terytorium innej umawiającej się strony w celu prowadzenia działalności w charakterze osoby pracującej na własny rachunek (zwany dalej »osobą pracującą na własny rachunek«), otrzymuje zezwolenie na pobyt w tym na okres co najmniej pięciu lat od daty jego wydania, pod warunkiem że przedstawi przed właściwymi organami krajowymi dowód, że osiedlił się lub zamierza się osiedlić.

2. Zezwolenie na pobyt zostaje automatycznie przedłużone na okres co najmniej pięciu lat, pod warunkiem że osoba pracująca na własny rachunek przedstawi przed właściwymi organami krajowymi dowód, że prowadzi działalność gospodarczą w charakterze osoby pracującej na własny rachunek.

[...]

6 Artykuł 13 wspomnianego załącznika, zatytułowany „Pracownik przygraniczny pracujący na własny rachunek”, stanowi w ust. 1:

„1. Pracownik przygraniczny pracujący na własny rachunek jest obywatelem umawiającej się strony, który mieszka na terytorium umawiającej się strony oraz który prowadzi działalność w charakterze osoby pracującej na własny rachunek na terytorium drugiej umawiającej się strony i powraca do swojego miejsca zamieszkania zazwyczaj codziennie lub co najmniej raz w tygodniu”.

Prawo francuskie

7 Zgodnie z art. 167 bis code général des impôts français (francuskiego ogólnego kodeksu podatkowego) w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych powoływanych w postępowaniu głównym (zwanego dalej „kodeksem podatkowym”):

„I. - 1. Podatnicy mający w ciągu ostatnich 10 lat przez co najmniej 6 lat miejsce zamieszkania dla celów podatkowych we Francji podlegają w dniu przeniesienia miejsca zamieszkania poza granice Francji podatkowi od stwierdzonego zysku kapitałowego z praw z udziałów w spółkach wskazanych w art. 150⁰ A i posiadanych na warunkach wskazanych w art. 164 B lit. f).

[...]

II. - 1. Zapłata podatku dochodowego od stwierdzonego zysku kapitałowego może być odroczone do momentu, w którym nastąpi przeniesienie, odkup, umorzenie lub unieważnienie danych praw z udziałów w spółkach.

Odroczenie płatności jest uzależnione od warunku, zgodnie z którym podatnik powinien zgłosić kwotę stwierdzonego zysku kapitałowego w sytuacji opisanej w pkt I, wnieść o możliwość skorzystania z odroczenia, wyznaczyć pełnomocnika z siedzibą we Francji upoważnionego do odbioru korespondencji dotyczącej podstawy opodatkowania, zapłaty podatku oraz sporów z nim związanych oraz ustanowić przed swoim wyjazdem u księgowego odpowiedzialnego za zapłatę odpowiednie gwarancje dla zapewnienia zapłaty wierzytelności skarbu państwa.

[...]

2. Podatnicy, którzy korzystają z odroczenia płatności na mocy niniejszego przepisu, podlegają obowiązkowi złożenia deklaracji określonej w art. 170 ust. 1. Kwota podatku, którego płatność została odroczone, wskazuje się w tej deklaracji, do której dołącza się dokument sporządzony zgodnie z formułą dostarczoną przez organ administracji wskazujący kwotę podatku odnoszącą się do danych papierów wartościowych, w odniesieniu do których odroczenie płatności nie wygasło, oraz w danym przypadku – charakter i datę zdarzenia skutkującego wygaśnięciem odroczenia.

[...]

Zapłacony przez podatnika w innym kraju podatek należny od zysku kapitałowego zrealizowanego w rzeczywistości poza granicami Francji podlega zaliczeniu na poczet podatku

dochodowego od dochodu uzyskanego we Francji, pod warunkiem że jest porównywalny z tym podatkiem.

4. Nieprzedstawienie deklaracji i dokumentu wymienionych w ust. 2 lub pominięcie wszystkich lub części informacji, które powinny tam być zawarte, pociągaj za sobą natychmiastowo wymagalność podatku, którego płatność była odroczone”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

8 Christian Picart przeniósł swoje miejsce zamieszkania z Francji do Szwajcarii w roku 2002. W tym dniu posiadał on znaczne udziały w kapitale zakładowym wielu francuskich spółek.

9 W chwili przeniesienia miejsca zamieszkania Ch. Picart zgłosił, zgodnie z art. 167 bis kodeksu podatkowego, niezrealizowany zysk z tych udziałów i – w celu skorzystania z odroczenia zapłaty należnego w związku z tym podatku – wskazał pełnomocnika ds. podatkowych we Francji i dostarczył porównanie bankowe jako gwarancję zaspokojenia wiarygodności francuskiego skarbu państwa.

10 W 2005 r. Ch. Picart zbył te udziały, co spowodowało zakończenie odroczenia zapłaty podatku. W następstwie kontroli jego osobistej sytuacji podatkowej francuskie organy podatkowe dokonały ponownej wyceny kwoty zgłoszonych zysków i nałożyły na Ch. Picarta obowiązek zapłaty dodatkowych kwot podatku dochodowego, składek na zabezpieczenie społeczne oraz kary.

11 Christian Picart złożył odwołanie w celu uzyskania zwolnienia z tego dodatkowego podatku i kary. Organ podatkowy oddalił to odwołanie, w związku z czym Ch. Picart wniósł skargę do tribunal administratif de Montreuil (sądu administracyjnego w Montreuil, Francja), przed którym podniósł, bezskutecznie, że art. 167 bis kodeksu podatkowego jest niezgodny z umową w sprawie swobodnego przepływu osób, ponieważ swoboda przedsiębiorczości zagwarantowana w tej umowie umożliwia mu zamieszkanie w Szwajcarii i wykonywanie tam działalności gospodarczej w charakterze osoby pracującej na własny rachunek, która to działalność polega na zarządzaniu swoimi różnymi udziałami, bezpośrednio lub pośrednio, w licznych kontrolowanych przez Ch. Picarta spółkach we Francji. Ponieważ argumentacja ta została również oddalona w postępowaniu apelacyjnym przed cour administrative d'appel de Versailles (apelacyjnym sądem administracyjnym w Wersalu, Francja), Ch. Picart wniósł skargę kasacyjną do Conseil d'État (rady stanu, Francja).

12 Sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy prawo podejmowania i prowadzenia działalności na własny rachunek w rozumieniu umowy w sprawie swobodnego przepływu osób ma ten sam zakres, co swoboda przedsiębiorczości zagwarantowana w art. 49 TFUE obywatelom państw członkowskich Unii, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej – czy dla celów jego stosowania należy brać pod uwagę orzecznictwo wywodzące się z wyroku z dnia 7 września 2006 r., N (C-470/04, EU:C:2006:525), wydanego po podpisaniu tej umowy.

13 W tych okolicznościach Conseil d'État (rada stanu, Francja) postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy prawo podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w charakterze osób pracujących na własny rachunek, takie jak określone w art. 1 i 4 [umowy w sprawie swobodnego przepływu osób] i w art. 12 załącznika I do niej można uważać za równoważne ze swobodą działalności gospodarczej zagwarantowaną osobom podejmującym lub wykonującym działalność na własny rachunek w art. 49 TFUE?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej – czy uwzględniając postanowienia art. 16 umowy należy stosować orzecznictwo, późniejsze niż ta umowa, będące pochodnym wyroku z dnia 7 września 2006 r., N (C-470/04, EU:C:2006:525), w sytuacji gdy obywatel państwa czonkowskiego, który przeniósł swoje miejsce zamieszkania do Szwajcarii, ogranicza się do zatrzymania posiadanych udziałów (akcji) w spółkach prawa tamtego państwa czonkowskiego zapewniających mu niewątpliwą wpływ na decyzje tych spółek oraz pozwalających mu określać ich działalność, a który to obywatel nie twierdzi, że zamierza prowadzić w Szwajcarii działalność gospodarczą na własny rachunek inny niż ta, którą prowadzi w państwie czonkowskim, z którego pochodzi, polegającą na zarządzaniu tymi udziałami (akcjami)?

3) Przy założeniu, że prawo to nie jest równoważne ze swobodą działalności gospodarczej – czy należałoby dokonywać jego interpretacji w ten sam sposób, w jaki Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dokonał wykładni swobody przedsiębiorczości w wyroku z dnia 7 września 2006 r., N (C-470/04, EU:C:2006:525)?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

14 Poprzez pytania prejudycjalne, które należy rozpatrzyć przede wszystkim, sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy w sytuacji tego rodzaju, jak w postępowaniu głównym postanowienia umowy w sprawie swobodnego przepływu osób należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa będącego stroną tej umowy, takim, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które – wówczas, gdy osoba fizyczna przenosi swoje miejsce zamieszkania z tego państwa do innego państwa będącego stroną tej umowy, a przy tym kontynuuje działalność gospodarczą w pierwszym z tych dwóch państw – przewidują natychmiastowe opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych związanych ze znacznymi udziałami, które osoba ta posiada w kapitale spółek podlegających prawu pierwszego z owych państw w kontekście owego przeniesienia miejsca zamieszkania, i które to przepisy dopuszczają odroczenia zapłaty należnego podatku wyłącznie pod warunkiem ustanowienia gwarancji zapłaty owego podatku, podczas gdy osoba posiadająca tego rodzaju udziały, lecz która w dalszym ciągu zamieszkuje na terytorium pierwszego z tych państw czonkowskich, zostaje obciążona podatkiem jedynie w chwili zbycia swych udziałów.

15 Christian Picart podniósł, że działalność polegająca na zarządzaniu ze Szwajcarii jego udziałami w spółkach z siedzibą we Francji podlega prawu podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek w rozumieniu umowy w sprawie swobodnego przepływu osób, na które powinien on mieć możliwość powołania się również względem swojego państwa pochodzenia.

16 Należy w tym względzie przypomnieć, iż Trybunał orzekł już, że w określonych okolicznościach i w zależności od mających zastosowanie przepisów, obywatele jednej umawiającej się strony mogą powoływać się na prawa wynikające z umowy w sprawie swobodnego przepływu osób nie tylko wobec państwa, względem którego wykonują swobodę przepływu, lecz również wobec swojego własnego państwa (wyrok z dnia 28 lutego 2013 r., Ettwein, C-425/11, EU:C:2013:121, pkt 33).

17 W związku z tym należy na wstępie zbadać, czy sytuacja tego rodzaju, jak Ch. Picarta, jest objęta zakresem stosowania *ratione personae* pojęcia „osoby pracującej na własny rachunek” w rozumieniu umowy w sprawie swobodnego przepływu osób i, w danym przypadku, czy umowa ta zawiera przepisy, które Ch. Picart mógł powołać względem swego państwa pochodzenia.

18 W tym względzie należy wskazać, że rozdział III załącznika I do umowy w sprawie swobodnego przepływu osób, poświęcony osobom pracującym na własny rachunek, zawiera art.

12 i 13, które definiują ten zakres stosowania.

19 Zgodnie z art. 12 ust. 1 tego załącznika za osobę pracującą na własny rachunek uważa się obywatela umawiającej się strony zamierzającej osiedlić się na terytorium innej umawiającej się strony w celu prowadzenia działalności na własny rachunek.

20 Artykuł 13 ust. 1 owego załącznika jest poświęcony pracownikom przygranicznym pracującym na własny rachunek, czyli obywatelom umawiającej się strony, którzy mieszkają na terytorium umawiającej się strony oraz którzy prowadzą działalność na własny rachunek na terytorium drugiej umawiającej się strony i powracają do swojego miejsca zamieszkania zazwyczaj codziennie lub co najmniej raz w tygodniu.

21 Należy stwierdzić – bez konieczności określenia w ramach rozpatrywanego odwołania prejudycjalnego, czy działalność polegająca na zarządzaniu udziałami, tego rodzaju jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, stanowi działalność na własny rachunek w rozumieniu art. 12 ust. 1 lub art. 13 ust. 1 tego samego załącznika – w sytuacji Ch. Picarta nie jest objęta zakresem żadnego z tych dwóch postanowień.

22 Po pierwsze, jak bowiem wynika z brzmienia art. 12 ust. 1 załącznika I do umowy w sprawie swobodnego przepływu osób, prawo podejmowania i prowadzenia działalności na terytorium umawiającej się strony, zamierzających osiedlić się na terytorium innej umawiającej się strony w celu prowadzenia działalności na własny rachunek na tym terytorium.

23 W związku z tym, aby można było zastosować to postanowienie, dana osoba musi wykonywać działalność na własny rachunek na terytorium umawiającej się strony innej niż strona, której jest obywatelem.

24 Tymczasem w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym z akt przedstawionych Trybunałowi wynika, że Ch. Picart, będący obywatelem francuskim, nie zamierza wykonywać działalności gospodarczej na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej, lecz kontynuować działalność na terytorium swego państwa pochodzenia. Sytuacja Ch. Picarta nie jest zatem objęta zakresem stosowania art. 12 ust. 1 załącznika I do umowy w sprawie swobodnego przepływu osób.

25 Po drugie, z brzmienia art. 13 ust. 1 załącznika I do umowy w sprawie swobodnego przepływu osób wynika, że zakres stosowania tego przepisu obejmuje sytuację, w której obywatel umawiającej się strony zamieszkuje na terytorium umawiającej się strony oraz prowadzi działalność na własny rachunek na terytorium drugiej umawiającej się strony i powraca do swojego miejsca zamieszkania zazwyczaj codziennie lub co najmniej raz w tygodniu.

26 W zakresie dotyczącym tego postanowienia należy przypomnieć, że Trybunał stwierdził w wyroku z dnia 28 lutego 2013 r., Ettwein (C-425/11, EU:C:2013:121, pkt 34, 35), że sytuacja małego przedsiębiorstwa osób prowadzących działalność na własny rachunek, które przeniosły swoje miejsce zamieszkania z państwa pochodzenia do Szwajcarii oraz zachowały swą działalność w owym państwie pochodzenia i każdego dnia powracają z miejsca wykonywania działalności zawodowej do miejsca zamieszkania, jest objęta zakresem stosowania tego przepisu.

27 Tymczasem w niniejszej sprawie z akt sprawy przedstawionych Trybunałowi wynika, że Ch. Picart, w odróżnieniu od owego małego przedsiębiorstwa osób prowadzących działalność na własny rachunek, pozostaje na terytorium państwa czonkowskiego swego zamieszkania, a mianowicie Konfederacji Szwajcarskiej, skąd zamierza wykonywać działalność gospodarczą w państwie pochodzenia, i wbrew temu, co przewiduje art. 13 ust. 1 załącznika I do umowy w sprawie

swobodnego przepływu osób, nie powraca on każdego dnia, a przynajmniej raz w tygodniu z miejsca wykonywania działalności gospodarczej do miejsca zamieszkania. W związku z tym sytuacja tego rodzaju jak Ch. Picarta nie może być postrzegana jako analogiczna do sytuacji będącej przedmiotem wyroku z dnia 28 lutego 2013 r., Ettwein (C-425/11, EU:C:2013:121). W konsekwencji sytuacja tego rodzaju jak sytuacja Ch. Picarta nie jest objęta zakresem zastosowania tego przepisu.

28 Z powyższego wynika, że sytuacja tego rodzaju jak sytuacja Ch. Picarta nie jest objęta zakresem zastosowania *ratione personae* pojęcia „osoby pracującej na własny rachunek” w rozumieniu umowy w sprawie swobodnego przepływu osób i że w konsekwencji nie może on się powoływać na tę umowę.

29 Wreszcie, w zakresie dotyczącym wykładni art. 43 WE (obecnie art. 49 TFUE) wynikającej z wyroku z dnia 7 września 2006 r., N (C-470/04, EU:C:2006:525) wystarczy przypomnieć, że skoro Konfederacja Szwajcarska nie przystąpiła do rynku wewnętrznego Unii, istniejąca wykładnia przepisów prawa Unii dotyczących tego rynku nie może zostać w sposób automatyczny zastosowana dla celów wykładni umowy w sprawie swobodnego przepływu osób, chyba że chodzi o wyrażone postanowienia zawarte w tym celu w samej umowie (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 listopada 2009 r., Grimme, C-351/08, EU:C:2009:697, pkt 29; z dnia 11 lutego 2010 r., Fokus Invest, C-541/08, EU:C:2010:74, pkt 28; a także z dnia 15 lipca 2010 r., Hengartner i Gasser, C-70/09, EU:C:2010:430, pkt 42).

30 Tymczasem umowa w sprawie swobodnego przepływu osób nie przewiduje takich wyrażonych postanowień.

31 Ponadto, jak wynika z pkt 63 i nast. opinii rzecznika generalnego, ani brzmienie, ani zakres art. 43 WE (obecnie art. 49 TFUE) nie mogą być zrównane z odpowiednimi postanowieniami umowy w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z czym wykładnia tego artykułu dokonana przez Trybunał w wyroku z dnia 7 września 2006 r., N (C-470/04, EU:C:2006:525) ma tym mniejsze znaczenie dla powyższych rozważań.

32 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, na przedstawione pytania należy udzielić odpowiedzi, że ponieważ sytuacja tego rodzaju, jak zaistniała w postępowaniu głównym, nie jest objęta zakresem stosowania *ratione personae* pojęcia „osoby pracującej na własny rachunek” w rozumieniu umowy w sprawie swobodnego przepływu osób, postanowienia tej umowy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa będącego stroną tej umowy, takim, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które – wówczas, gdy osoba fizyczna przenosi swoje miejsce zamieszkania z tego państwa do innego państwa będącego stroną tej umowy oraz kontynuuje działalność gospodarczą w pierwszym z tych dwóch państw, przy czym nie przemieszcza się każdego dnia, a przynajmniej raz w tygodniu z miejsca wykonywania działalności gospodarczej do miejsca zamieszkania – przewidują natychmiastowe opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych związanych ze znacznymi udziałami posiadanyymi przez tę osobę w kapitale spółek podlegających prawu pierwszego z owych państw w kontekście owego przeniesienia miejsca zamieszkania i które to przepisy dopuszczają odroczenie zapłaty należnego podatku wyjącznie pod warunkiem ustanowienia gwarancji zapłaty owego podatku, podczas gdy osoba posiadająca tego rodzaju udziały, lecz która w dalszym ciągu zamieszkuje na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich, zostaje obciążona podatkiem jedynie w chwili zbycia swych udziałów.

W przedmiocie kosztów

33 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy

rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Ponieważ sytuacja tego rodzaju, jak zaistniała w postępowaniu głównym, nie jest objęta zakresem stosowania *ratione personae* pojęcia „osoby pracującej na własny rachunek” w rozumieniu umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., postanowienia tej umowy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa będącego stroną tej umowy, takim, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które – wówczas, gdy osoba fizyczna przenosi swoje miejsce zamieszkania z tego państwa do innego państwa będącego stroną tej umowy oraz kontynuuje działalność gospodarczą w pierwszym z tych dwóch państw, przy czym nie przemieszcza się każdego dnia, a przynajmniej raz w tygodniu z miejsca wykonywania działalności gospodarczej do miejsca zamieszkania – przewidują natychmiastowe opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych związanych ze znacznymi udziałami posiadanyymi przez tę osobę w kapitale spółek podlegających prawu pierwszego z owych państw w kontekście owego przeniesienia miejsca zamieszkania, i które to przepisy dopuszczają odroczenie zapłaty należnego podatku wyłącznie pod warunkiem ustanowienia gwarancji zapłaty owego podatku, podczas gdy osoba posiadająca tego rodzaju udziały, lecz która w dalszym ciągu zamieszkuje na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich, zostaje obciążona podatkiem jedynie w chwili zbycia swych udziałów.

Podpisy

* Język postępowania: francuski.